

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 252/2023-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Petra Molnára v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED]

[REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Mandzák a spol., s. r. o., Zámocká 5, Bratislava, IČO 35 943 882, v mene ktorej koná advokát JUDr. Michal Mandzák, proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre č. k. 2 Tos 4/2023-6282 z 12. januára 2023 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a** .
2. Návrhu na vydanie dočasného opatrenia **n e v y h o v u j e** .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 7. marca 2023 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia jeho práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Tos 4/2023-6282 z 12. januára 2023 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je väzobne trestne stíhaný [z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku] pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania alebo obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), c) a d), ods. 2 písm. c) a ods. 4 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), f), i) Trestného zákona. Na základe európskeho zatýkacieho

rozkazu vydaného Okresným súdom Nitra (ďalej len „okresný súd“) bol sťažovateľ justičnými orgánmi Holandského kráľovstva vydaný slovenským orgánom na predmetné trestné stíhanie. Väzba sťažovateľa začala plynúť 22. októbra 2020.

2.1. Trestná vec sa v súčasnosti nachádza v štádiu po podaní obžaloby prokurátorom Krajskej prokuratúry v Nitre podanej na okresnom súde 23. septembra 2021 (Kv 72/21/4400), pričom okresný súd uznesením č. k. 3 Tk 2/2021 zo 4. októbra 2021 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 2 Tos 83/2021 z 12. októbra 2021 podľa § 238 ods. 4 Trestného poriadku rozhodol o ponechaní sťažovateľa vo väzbe aj po podaní obžaloby.

2.2. Okresný súd uznesením č. k. 3 Tk 2/2021 z 21. decembra 2022 podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu zo 7. decembra 2022 zamietol a zároveň podľa § 80 ods. 1 písm. c), ods. 2 Trestného poriadku nenahradil väzbu sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka.

2.3. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej krajský súd napadnutým uznesením z 12. januára 2023 rozhodol tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

2.4. Okresný súd rozsudkom č. k. 3 Tk 2/2021 z 18. januára 2023 uznal sťažovateľa vinným z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania alebo obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), c) a d), ods. 2 písm. c) a ods. 4 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), f), i) Trestného zákona, za čo mu uložil nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov v ústave na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia, ako aj trest prepadnutia majetku a zároveň mu uložil ochranný dohľad v trvaní 2 rokov.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. V súvislosti s namietaným porušením čl. 5 ods. 3 dohovoru sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom namieta, že: 1. jeho väzba netrvá len nevyhnutný čas; resp. konajúce súdy neposkytli dostatočné odôvodnenie na ďalšie trvanie väzby, pričom v tejto súvislosti poukazuje, že od obmedzenia jeho osobnej slobody (t. j. od 20. októbra 2020) do prvostupňového rozsudku okresného súdu (t. j. do 18. januára 2023) jeho väzba trvá celkovo už 2 roky a 3 mesiace; 2. konajúce súdy sa náležite nezaoberali existenciou dôvodného podozrenia, že sťažovateľ spáchal skutok, pre ktorý na neho bola podaná obžaloba; 3. dôvod tzv. útekovej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, ako ani dôvod tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nie sú v jeho prípade dané (v tejto súvislosti poukázal na závery uznesenia ústavného súdu č. k. II. ÚS 211/2022-21 z 10. mája 2022); 4. konajúce súdy mu neposkytli adekvátnu odpoveď na námietku, že sa v jeho väzobnej trestnej veci nepostupuje s náležitou starostlivosťou, prednostne a urýchlene; 5. záver konajúcich súdov o nemožnosti nahradenia väzby nie je dostatočne odôvodnený.

3.1. V súvislosti s namietaným porušením čl. 5 ods. 4 dohovoru a čl. 6 ods. 2 dohovoru sťažovateľ v ústavnej sťažnosti poukazuje na svoju námietku zaujatosti smerujúcu proti predsedovi senátu okresného súdu rozhodujúceho aj o jeho väzbe. Popisuje, že predseda senátu na hlavnom

pojednávani konanom 30. septembra 2022 vo veci samej (bez návrhu prokurátora) uviedol ako listinný dôkaz podľa § 269 Trestného poriadku rozsudok okresného súdu vydaný v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tk 1/2021 a týkajúci sa jeho bývalého spoluobžalovaného [REDAKOVANÉ], v ktorom bol označený ako osoba účastná na skutku spáchanom organizovanou skupinou. Sťažovateľ konštatuje, že týmto postupom predsedu senátu, keď na hlavnom pojednávaní za prítomnosti verejnosti a zástupcov médií oboznámil s predmetným rozsudkom ako s dôkazom, došlo k porušeniu jeho práva na prezumpciu nevinu podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru. V rozsudku bol totiž označený svojím menom a priezviskom, pričom v jeho výroku nebolo uvedené, že jeho vina dovedy nebola preukázaná. Predseda senátu okresného súdu preto podľa názoru sťažovateľa nie je nestranný a existujú pochybnosti o jeho nezaujatosti. Sťažovateľ uvádza, že o jeho námietke zaujatosti okresný súd nekonal s poukazom na § 32 ods. 6 Trestného poriadku. Tento postup sťažovateľ hodnotí ako nesprávny a zastáva názor, že okresný súd mal o tejto jeho námietke konať. Nedostatok nestrannosti okresného súdu je podľa názoru sťažovateľa daný aj tým, že napriek jeho výslovnej námietke, že je na hlavné pojednávanie verejne predvádzaný v putách (za účasti médií), okresný súd nevydal pokyn, aby aspoň počas hlavného pojednávania boli sťažovateľovi odpútané nohy. Sťažovateľ taktiež namieta aj nezákonné zloženie senátu okresného súdu, keďže jeho príslušiaci boli vybrané *ad hoc* predsedom senátu bez vopred stanoveného algoritmu, čím došlo aj k porušeniu jeho práv podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru na nestranný súd a súd v zákonom zložení. Zákonnosť väzby je podľa názoru sťažovateľa vylúčená aj tým, že sa odvíja od väzby z prípravného konania, ktorá nebola zákonná, keďže o jej predĺžení rozhodla sudkyňa, ktorá porušila jeho právo na prezumpciu nevinu, a to vydaním (v postavení predsedníčky senátu) rozsudku okresného súdu č. k. 1 Tk 1/2021 z 22. apríla 2021 týkajúceho sa bývalého spoluobžalovaného [REDAKOVANÉ].

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jeho označených práv napadnutým uznesením krajského súdu, napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň žiada prikázať krajskému súdu prepustiť sťažovateľa ihneď z väzby na slobodu a priznať mu náhradu trov konania.

5. Sťažovateľ zároveň navrhol, aby ústavný súd rozhodol o dočasnom opatrení, ktorým by krajskému súdu prikázal, aby sťažovateľa prepustil z väzby na slobodu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru a práva na prezumpciu nevinu podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru napadnutým uznesením, ktorým bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľa podaná proti uzneseniu okresného súdu o jeho neprepustení z väzby na slobodu a jej nenahradení dohľadom probačného a mediačného úradníka. Podľa názoru sťažovateľa mu všeobecné súdy neposkytli na jeho argumenty adekvátne odpovede, o jeho veci rozhodoval zaujatý predseda senátu okresného súdu, ako aj súd v nezákonom zložení.

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to a v časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde], v časti z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí [§ 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde] a v časti z dôvodu neprípustnosti [§ 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde]

10. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti hovoriť, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

11. V každom jednotlivom prípade tvrdeného porušenia základného práva na osobnú slobodu je ústavný súd povinný pri svojom rozhodovaní prihliadať na konkrétne okolnosti preskúmvanej veci (II. ÚS 353/06, II. ÚS 142/07, II. ÚS 80/08, I. ÚS 59/2016, taktiež aj rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva vo veciach Letellier proti Francúzsku z 26. 10. 1991, *Annuaire*, č. 207; Navarra proti Francúzsku z 23. 11. 1993, *Annuaire*, č. 273-B a ďalšie).

11.1. Právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval príslušný súd, obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, resp. že osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby. Teda úlohou ústavného súdu je sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia

niektorého zo základných práv a slobôd (III. ÚS 271/07, II. ÚS 464/2011). Do obsahu právomoci ústavného súdu však nepatrí preskúmať postup, ako aj správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktorý ich viedol k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby. Tento postup skúma súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne uspôsobený na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní (II. ÚS 76/02). Teda ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti [čl. 124 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)] nekoná ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale jeho úlohou je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02, IV. ÚS 237/2021).

11.2. Pri posúdení napadnutého uznesenia krajského súdu teda úlohou ústavného súdu nebolo preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie, resp. odpovedať na otázku, či malo/nemalo byť žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu vyhovené. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či je odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu ústavnoprávne akceptovateľné.

12. Vychádzajúc z týchto základných princípov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu.

12.1. Krajský súd v odôvodnení uznesenia v podstatnom uviedol, že po preskúmaní celého spisového materiálu dospel k záveru, že v prípade sťažovateľa aj v súčasnom štádiu trestného konania, ktoré je vzhľadom na prednášané záverečné reči už v podstate vo svojej záverečnej fáze, stále pretrvávajú dôvody väzby uvedené v § 71 ods. 1 písm. a), c) Trestného poriadku po formálnej, ako aj materiálnej stránke.

12.2. Vo vzťahu k sťažovateľovej námietke, že jeho trestná vec nie je prejednávaná v primeranej lehote, krajský súd uviedol, že po preskúmaní celého spisového materiálu z prípravného konania, ako aj z konania pred súdom prvého stupňa nie je možné konštatovať, že by v trestnej veci sťažovateľa nebolo konané plynulo a že by nebolo vykonané dokazovanie smerujúce k meritórnemu rozhodnutiu. Krajský súd zároveň konštatoval, že aj keď prvostupňový súd koná priebežne, nekoná dostatočne sústredene, a preto bude úlohou prvostupňového súdu urýchlene vykonávať úkony smerujúce k rozhodnutiu vo veci samej.

12.3. Krajský súd zároveň uvádza, že prvostupňový súd na hlavných pojednávaniach vykonáva dokazovanie, pričom v tomto upriamil pozornosť na to, že v danej trestnej veci bol vypočutý nielen sťažovateľ, ale aj svedkovia, boli vykonané listinné dôkazy, oznámené odborné vyjadrenia a znalecké posudky s tým, že vykonané dôkazy krajský súd vyhodnocoval len zo strany rozhodovania o väzbe sťažovateľa a ani v tomto rozhodnutí nehodnotí tieto dôkazy v zmysle jeho viny, resp. nevinu. Krajský súd konštatoval, že stav vykonaného dokazovania hodnotí len vo vzťahu, či trestný čin uvedený v obžalobe bol spáchaný, vykazuje znaky trestného činu uvedeného v obžalobe a či existuje dôvodné podozrenie, že by ho mohol spáchať obžalovaný.

12.4. Pokiaľ ide o opodstatnenosť trvania dôvodu tzv. útekovej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, krajský súd poukázal, že už z predchádzajúcich rozhodnutí o väzbe sťažovateľa vyplýva, že existujú konkrétne skutočnosti odôvodňujúce obavu, že v prípade prepustenia z väzby

na slobodu by sťažovateľ ušiel alebo sa skrýval, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu, ktorý mu za obzvlášť závažný zločin možno uložiť vo výmere 20 až 25 rokov alebo na doživotie (a to aj napriek tomu, že sťažovateľ bol vydaný na územie Slovenskej republiky s výhradou, že na výkon prípadného uloženého trestu bude vydaný do Holandského kráľovstva). Krajský súd poukázal, že sťažovateľ je občanom Holandského kráľovstva (pričom len samotná skutočnosť, že je cudzím štátnym občanom, nezakladá dôvod tzv. útekovej väzby), pohyboval sa po viacerých krajinách nielen Európskej únie, ale po celom svete a na zabezpečenie jeho prítomnosti na úkonoch trestného stíhania bolo potrebné vydať príkaz na zatknutie a následne aj európsky zatýkací rozkaz, pričom práve táto skutočnosť je predpokladom konštatovania existencie dôvodu väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, a nie výška možného uloženého trestu v prípade uznania viny, ako na to poukazoval sťažovateľ v sťažnosti.

12.5. Pokiaľ ide o opodstatnenosť trvania dôvodu tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, krajský súd poukázal na charakter trestnej činnosti, zaistené veľké množstvo drogy a finančný profit, ktorý mal byť páchaním trestnej činnosti získaný, ako aj na skutočnosť, že veľké množstvo drogy malo byť prevážané do ďalších krajín, a to aj cez Slovensko, Poľsko, Singapur až do Austrálie. Daná skutočnosť vyplýva z vykonaného dokazovania, predovšetkým z výpovedí vypočutých svedkov, zo znaleckého dokazovania a z listinných dôkazov. Podľa názoru krajského súdu by po prepustení sťažovateľa z väzby na slobodu mohlo dôjsť k obnoveniu kontaktov v zahraničí a pokračovaniu v trestnej činnosti, pričom tieto skutočnosti neboli zmenené ani vykonaným dokazovaním, ako to vyplýva zo spisového materiálu, a preto nie je možné konštatovať, že by sa dôvod väzby v prípade sťažovateľa zoslabil, resp. úplne vymizol. K argumentu sťažovateľa vo vzťahu k uzneseniu ústavného súdu, v ktorom bolo konštatované, že o preventívnej väzbe bolo rozhodnuté „na hrane arbitrárnosti“, krajský súd uviedol, že nie je možné na základe toho vyvodiť záver, že dôvod väzby uvedený v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku tým daný nie je.

12.6. Krajský súd taktiež konštatoval, že okresný súd správne skúmal aj možnosť nahradenia väzby sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka. Keďže sťažovateľ je trestne stíhaný pre obzvlášť závažný zločin, v prípade rozhodovania o možnosti nahradenia väzby je potrebné prihliadať, či nahradenie väzby odôvodňujú výnimočné okolnosti prípadu (§ 80 ods. 2 tretia veta Trestného poriadku). Krajský súd, rovnako ako predtým okresný súd nezistili v prípade sťažovateľa také okolnosti, ktoré by mohli byť považované za výnimočné okolnosti.

12.7. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že o trvaní jeho väzby rozhodol predseda senátu, ktorý nie je nestranný, keďže na hlavnom pojednávaní konanom 30. septembra 2022 prečítal ako listinný dôkaz rozsudok okresného súdu vydaný v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tk 1/2021, krajský súd v napadnutom uznesení konštatoval, že k tejto námietke sa už vyjadroval v predchádzajúcom väzobnom rozhodnutí.

12.8. Pretože krajský súd sa stotožnil s odôvodnením prvostupňového uznesenia okresného súdu, ústavný súd sa aj s týmto uznesením náležite oboznámil, pričom už nepovažoval za potrebné opakovať argumentáciu prvostupňového uznesenia okresného súdu, keďže táto je sťažovateľovi dobre známa.

III.1. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru:

A. K existencii dôvodného podozrenia:

13. K sťažovateľom namietanej abstraktnosti posúdenia existencie dôvodného podozrenia zo spáchania dotknutej trestnej činnosti zo strany krajského súdu ústavný súd pripomína, že pri rozhodovaní o väzbe súdy nerozhodujú o vine, resp. nevine obvineného, ale posudzujú „len“ to, či v danom štádiu trestného konania zistené skutočnosti dostatočne odôvodňujú podozrenie, že konkrétna osoba je páchatelom skutku, ktorý vykazuje znaky trestného činu. Existencia dôvodného podozrenia predpokladá danosť skutočnosti a informácií, ktorými možno nezávislého a objektívneho pozorovateľa presvedčiť o tom, že dotyčná osoba sa mohla dopustiť trestného činu. Skutočnosti zakladajúce podozrenie však nemusia byť na úrovni dôkazov potrebných na odôvodnenie odsúdenia alebo na podanie obžaloby (Krejčíř proti Českej republike z 26. 3. 2009, č. 39298/04 a 8723/05; Labita proti Taliansku zo 6. 4. 2000, č. 26772/95; Erdagöz proti Turecku z 22. 10. 1997).

13.1. V danej veci bola obžaloba podaná, pričom v čase rozhodovania o väzbe sťažovateľa konanie pred okresným súdom ďalej prebiehalo. Krajský súd považoval dosiaľ zistené skutočnosti za nasvedčujúce tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie a následne aj vznesená obžaloba, bol spáchaný, má znaky trestného činu popísaného v obžalobe a vo veci existujú dôvody na podozrenie, že ho mohol spáchať aj sťažovateľ. Hoci je odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v tejto časti stručné a vyžadovalo by si dôslednejšie a konkrétnejšie vyhodnocovanie, ústavný súd posúdil predmetnú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia ako odôvodnenie v medziach limitov ústavnej udržateľnosti pre toto štádium trestného konania, a preto dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde (bod 1 výroku tohto uznesenia).

B. K dôvodom väzby:

14. Sťažovateľ taktiež namieta, že dôvod tzv. útekovej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, ako ani dôvod tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nie sú v jeho prípade dané (v tejto súvislosti poukázal na závery uznesenia ústavného súdu č. k. II. ÚS 211/2022-21 z 10. mája 2022).

14.1. Posudzovanie existencie väzobných dôvodov je vecou často obťažnou a subtílnou a všeobecné súdy musia striktné vychádzať zo zistených konkrétnych skutočností zakladajúcich jednotlivé väzobné dôvody. Výklad zákonných znakov „konkrétnych skutočností“ je predovšetkým vecou všeobecných súdov, ktoré pri dôkladnej znalosti skutkových okolností a dôkaznej situácie tej-ktorej veci musia (mali by) svedomito posúdiť (v ktoromkoľvek štádiu konania), či vzatie do väzby alebo jej ďalšie trvanie/predlžovanie je opatrením nevyhnutným na dosiahnutie účelu trestného konania a či tento účel ani pri vynaložení všetkého úsilia nemožno dosiahnuť inak. Príslušné úvahy súdu by mali byť vyvedené vždy z povahy konkrétnej a individuálnej veci vrátane osoby obvineného, jeho osobných pomerov, rozsahu potrebného dokazovania, z jeho náročnosti a pod. Do týchto úvah súdu sa ústavný súd cíti oprávnený zasiahnuť spravidla len vtedy, ak nie je rozhodnutie o väzbe podložené zákonným dôvodom buď vôbec, alebo ak tvrdené (a nedostatočne zistené) dôvody väzby sú v extrémnom rozpore s kautelami vyplývajúcimi z ústavného poriadku Slovenskej republiky,

prípadne s medzinárodnými zmluvami, ktorými je v tomto Slovenská republika viazaná (m. m. I. ÚS 348/2016).

14.2. K dôvodu tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažovateľ namieta, že tento nie je daný v nadväznosti na závery uznesenia ústavného súdu č. k. II. ÚS 211/2022-21 z 10. mája 2022. Ústavný súd v označenom rozhodnutí vyslovil, že rozhodnutie všeobecného súdu je v časti odôvodnenia preventívnej väzby na „na hrane“ arbitrárnosti. Napriek tomu, že tento záver nie je možné automaticky aplikovať na ďalšie namietané väzobné rozhodnutie, je nutné konštatovať, že aj v tomto štádiu trestného stíhania bol dôvod preventívnej väzby odôvodnený v podstate totožnou argumentáciou ako v prípade, ktorý už bol ústavným súdom vyhodnotený ako dôvod „na hrane“ arbitrárnosti (v rozhodnutí č. k. II. ÚS 211/2022-21 z 10. mája 2022). Ak tak predchádzajúce rozhodnutie o väzbe vo vzťahu k dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku bolo vyhodnotené ako hranične spĺňajúce kritéria ústavnej udržateľnosti, bolo by v rozpore s pravidlami formálnej logiky, ak by to v tomto prípade bolo inak. Plynutie času na tento záver totiž v prejednávacom prípade pri predmetnom dôvode väzby nemá žiadny vplyv. Napriek tomu ústavný súd dôrazne upozorňuje krajský súd, že pokiaľ v rozhodnutí č. k. II. ÚS 211/2022-21 z 10. mája 2022 artikuloval výhrady k spôsobu odôvodnenia väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (body 28.1 a 28.2 predmetného rozhodnutia, pozn.) a vyzval k jeho dôslednejšiemu odôvodneniu, neznamená to, že všeobecný súd túto výzvu prepočuje a odôvodnenie zopakuje v pôvodnom znení. Takto si ústavný súd nepredstavuje súdny dialóg pri ochrane základných a práv a slobôd a apeluje na krajský súd, aby tento svoj prístup prehodnotil. Naproti tomu je však nutné tiež konštatovať, že ústavnoprávna argumentácia sťažovateľa k tejto časti ústavnej sťažnosti bola minimálna a sústredila sa len na poukaz na predchádzajúce rozhodnutie ústavného súdu v jeho väzobnej veci.

14.3. K dôvodu tzv. útekovej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku sťažovateľ namieta, že prísna trestná sadzba sama osebe nemôže plynutím času opodstatňovať ďalšie trvanie väzby. Ústavný súd konštatuje, že k tomuto dôvodu väzby krajský súd v napadnutom uznesení poukázal na aktuálne štádium trestného stíhania, v ktorom sa podľa jeho názoru nezmenilo nič na skutočnostiach, že na účel trestného stíhania sťažovateľa bolo potrebné vydať príkaz na zatknutie, následne európsky zatýkací rozkaz. Poukázal tiež na jeho kontakty v zahraničí, a to nielen v rámci Európskej únie, v nadväznosti na čo nie je možné prisvedčiť argumentácii sťažovateľa o samostatnom poukaze na hroziacu trestnú sadzbu.

14.4. Je zároveň potrebné pripomenúť, že jednotlivé dôvody väzby sú naviazané na „dôvodnú obavu“ (§ 71 ods. 1 Trestného poriadku), čo znamená, že nie je reálne sa domnievať, že v tejto súvislosti musí byť naplnená požiadavka istoty vo vzťahu k preukázaniu konkrétnych skutočností, s ktorými Trestný poriadok v tejto súvislosti počíta. V týchto prípadoch nemožno vyčkávať až do okamihu, keď bude isté, že obvinený už naplnil niektorý z väzobných dôvodov v zmysle § 71 ods. 1 písm. a) až c) Trestného poriadku, pretože v takom prípade by sa takému konaniu už nedokázalo zabrániť [m. m. Ústavný súd Českej republiky – I. ÚS 470/05 (104/2006 USn.), m. m. I. ÚS 65/2022]. Plynutie času vo vzťahu k dôvodom väzby pritom nemusí mať vždy rovnaké účinky, avšak je potrebné ho v každom štádiu riadne odôvodniť. Aj pri tomto dôvode väzby možno konštatovať, že plynutie času nezasiahlo do podstaty tzv. útekovej väzby, ako ju odôvodnil krajský súd, preto námietky sťažovateľa možno v tejto časti považovať za neopodstatnené.

14.5. Aj pri čiastočnej dôvodnosti námietok sťažovateľa možno uzavrieť, že väzobné stíhanie sťažovateľa nebolo vo výsledku spochybnené. Ústavný súd už judikoval, že ak existuje čo i len jeden zákonný dôvod väzby, väzba je zákonná a ústavná, ak takýto dôvod všeobecný súd aplikoval (m. m. III. ÚS 892/2016, I. ÚS 126/2020, IV. ÚS 434/2020, IV. ÚS 56/2021, II. ÚS 246/2021). Väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku nateraz plnohodnotne obstojí. V ďalej prebiehajúcom trestnom konaní však bude úlohou všeobecných súdov celkom zreteľne sa vyjadrovať k prípadným námietkam a argumentácii sťažovateľa a poskytnúť na ne adresné odpovede. V nadväznosti na uvedené skutočnosti ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde (bod 1 výroku tohto uznesenia).

C. Nahradenie väzby:

15. Pokiaľ ide o sťažovateľovu námietku, že záver konajúcich súdov o nemožnosti nahradenia jeho väzby nie je dostatočne odôvodnený, ústavný súd konštatuje, že posúdenie krajského súdu nemožno považovať za arbitrárne. Krajský súd sa uvedenej otázke venoval, keď poukázal na § 80 ods. 2 tretiu vetu Trestného poriadku, ktorý limituje možnosť uvedených náhrad väzby pri obvinení zo spáchania obzvlášť závažného zločinu len vtedy, ak to odôvodňujú výnimočné okolnosti prípadu. K možnosti nahradenia väzby sa vyjadril v rozsahu jeho strán 10 a 11, v rámci ktorých vyhodnotil neexistenciu výnimočných okolností prípadu, ktoré by podmieňovali nahradenie väzby sťažovateľa, ktorý bol stíhaný za obzvlášť závažný zločin.

15.1. Ak výnimočné okolnosti nenastali, sťažovateľ by netvrdil, že by nastali, resp. všeobecný súd takúto okolnosť nezistil, pričom toto posúdenie všeobecným súdom je ústavne udržateľné a akceptovateľné, nebolo by ďalej nevyhnutné posudzovať jednotlivé možnosti nahradenia väzby osobitným, resp. detailným spôsobom, keďže nebola naplnená jedna z rozhodných okolností podmieňujúcich ich aplikáciu. Keďže ani z ústavnej sťažnosti, ako ani odôvodnenia sťažnosti podanej proti uzneseniu okresného súdu nie je zrejmé, že by sťažovateľ dôvodil ďalšími – konkrétnymi skutočnosťami, ku ktorým sa všeobecný súd nevyjadril, možno uzavrieť, že krajský sa možnosťou zákonných náhrad väzby ústavne akceptovateľne zaoberal. V nadväznosti na uvedené skutočnosti ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde (bod 1 výroku tohto uznesenia).

D. Neprimerané trvanie väzby:

16. Sťažovateľ taktiež namieta, že väzba netrvá len nevyhnutný čas, resp. konajúce súdy neposkytli dostatočné odôvodnenie na ďalšie trvanie jeho väzby, pričom v tejto súvislosti poukazuje, že od obmedzenia jeho osobnej slobody (t. j. od 20. októbra 2020) do prvostupňového rozsudku okresného súdu (t. j. do 18. januára 2023) jeho väzba trvá celkovo už 2 roky a 3 mesiace.

16.1. Tieto námietky sťažovateľa svojim obsahom spadajú do niekoľkých jasne nevymedzených línií. Namieta neprimeranosť trvania svojho väzobného trestného stíhania, t. j. prieťahy v konaní, ktoré bližšie nepomenúva. Poukazuje síce na obdobie, v ktorom je väzobne trestne stíhaný, avšak neuvádza prepojenie tejto argumentácie na konkrétne skutkové okolnosti, ktoré by odôvodňovali jeho neprimeranosť. Sťažovateľ zároveň poukazuje na odročenie viacerých hlavných pojednávaní

pre nesústreďený postup prokuratúry, no túto námietku zmätočne subsumuje pod potrebu urýchleného a prednostného rozhodovania o väzbe. Tvrdenie, že v jeho väzobnej veci nedošlo k urýchlenému a prednostnému konaniu s náležitou starostlivosťou, opätovne uvádza bez konkrétnej špecifikácie. Z uvedeného vyplýva, že v tejto časti ústavnej sťažnosti absentuje uvedenie relevantnej konkrétnej ústavnoprávnej argumentácie, resp. relevantné ústavnoprávne konkrétne odôvodnenie. Pre úplnosť ústavný súd zároveň poukazuje, že sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti ani nenamietal porušenie označených práv postupom všeobecných súdov, ale „len“ napadnutým uznesením krajského súdu (m. m. I. ÚS 152/2023).

16.2. Ústavný súd má v ústave a zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, ktorých uplatnenie je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania. Inak povedané, ústavný súd môže prijať na ďalšie konanie len taký návrh na začatie konania, ktorý obsahuje všetky náležitosti ustanovené zákonom o ústavnom súde.

16.3. Z hľadiska predbežného prerokovania tejto časti ústavnej sťažnosti je podstatná najmä požiadavka plynúca z § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde, a to požiadavka relevantnej ústavnoprávnej argumentácie (konkrétne skutkové a právne dôvody) namietaného porušenia práv. V tejto súvislosti ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre opakovane konštatoval, že je základnou povinnosťou sťažovateľa, aby odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovalo čo najpresnejší opis skutkového stavu a najmä logickú právnu argumentáciu, na základe ktorej možno konštatovať existenciu príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom, resp. rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a porušením v ústavnej sťažnosti označených práv garantovaných ústavou, resp. kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou, ktorého vyslovenia sa sťažovateľ v petite svojej ústavnej sťažnosti domáha (II. ÚS 346/2021, IV. ÚS 574/2018, m. m. IV. ÚS 359/08, IV. ÚS 198/2012).

16.4. Sťažovateľ v tejto časti ústavnej sťažnosti neuviedol žiaden ústavnoprávne relevantný argument, ktorý by vôbec umožňoval ústavnému súde posúdiť dôvodnosť namietaného porušenia označených práv sťažovateľa, a preto v tejto časti ústavná sťažnosť nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené zákonom o ústavnom súde.

16.5. Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýka len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale týka sa odôvodnenia ústavnej sťažnosti ako esenciálnej obsahovej náležitosti ústavnej sťažnosti, ústavný súd sťažovateľa nevyzýval na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 102/2019, II. ÚS 233/2021, II. ÚS 270/2021).

16.6. Ústavný súd preto v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí (bod 1 výroku tohto uznesenia).

E. Zaujatosť predsedu senátu:

17. Pokiaľ ide o sťažovateľovu námietku, že o trvaní jeho väzby rozhodol predseda senátu, ktorý mal byť z predmetného rozhodovania vylúčený z dôvodu zaujatosti, ústavný súd v prvom rade konštatuje, že v predmetnej veci ide o konanie o väzbe po podaní obžaloby, a preto sa vo veci prelína režim hlavného pojednávania a konania o väzbe. Ústavný súd uvádza, že práve v záujme

ochrany osobnej slobody je žiaduce výstižne a štruktúralne formulovať argumentáciu v ústavnej sťažnosti. V predmetnej veci nebolo ľahké vystihnúť jej podstatu, a tak poskytnúť ochranu základným právam sťažovateľa. Vzhľadom na význam osobnej slobody ústavný súd vždy citlivo a dôkladne preskúmava ústavné sťažnosti o osobnej slobode bez ohľadu, či sťažovateľ podáva vo svojej veci množstvo sťažností, ako to je v tomto prípade. Sťažovateľ v podstate cez konanie o väzbe polemizuje nielen s väzbou, ale aj s priebehom pojednávania o veci samej. Nestrannosť je komponentom osobnej slobody v konaní o vine a treste, ale aj v konaní o väzbe (m. m. II. ÚS 428/2020, I. ÚS 279/2021).

17.1. Ústavný súd považuje za nevyhnutné poukázať na celkový kontext uplatnenia tejto námietky. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti argumentuje: „*V danej veci poukazujeme na to, že predseda senátu na hlavnom pojednávaní 30.09.2022 iniciatívne (t. j. bez návrhu prokuratúra) ako listinný dôkaz oboznámil postupom podľa § 269 Tr. por. Rozsudok Okresného súdu Nitra, spis. zn. 1 Tk 1/2021 týkajúceho sa bývalého spoluobžalovaného [REDAKOVANÉ]. V tomto rozsudku došlo k porušeniu prezumpcie neviny podľa čl. 6 ods. 2 Dohovoru, pretože v ňom súd označil sťažovateľa vo verejnom vyhlásení výroku ako osobu účastnú na skutku, ktorý mal byť spáchaný organizovanou skupinou. Týmto predseda senátu tiež porušil prezumpciu neviny sťažovateľa, lebo iniciatívne oboznámil tento rozsudok na hlavnom pojednávaní v nastolenej trestnej veci a to za prítomnosti verejnosti a hlavne zástupcov médií. Z uvedeného dôvodu namietame i porušenie čl. 6 ods. 2 Dohovoru, ktoré garantuje právo na rešpektovanie prezumpcie neviny.*“ Sťažovateľ uvádza, že aj keď uplatnil námietku zaujatosti (v konaní pred okresným súdom, pozn.), príslušný súd o nej s poukazom na § 32 ods. 6 Trestného poriadku nekonal. Tento postup okresného súdu sťažovateľ hodnotí ako nesprávny a zastáva názor, že okresný súd mal o tejto jeho námietke konať. Sťažovateľ v tejto súvislosti dodáva, že jeho záver, že predseda senátu okresného súdu nie je nestranný, umocňuje aj fakt, že napriek výslovnej námietke sťažovateľa, že je na hlavné pojednávanie verejne predvádzaný v putách (za účasti médií), okresný súd nevydal pokyn, aby aspoň počas hlavného pojednávania mu boli odpútané nohy.

17.2. Z napadnutého uznesenia krajského súdu a zápisnice o hlavnom pojednávaní z 30. septembra 2022 vyplýva, že predmetnú námietku (o zaujatosti sudcu a v nadväznosti na to aj porušení práva na prezumpciu neviny) sťažovateľ uplatnil na hlavnom pojednávaní 30. septembra 2022, ku ktorej sa okresný súd vyjadril na hlavnom pojednávaní 21. októbra 2022 (sťažovateľ nenamietal tento časový odstup), keď oznámil procesným stranám, že o nej v zmysle § 32 ods. 6 Trestného poriadku konať nebude, keďže sa ňou namieta procesný postup okresného súdu.

17.3. Sťažovateľ síce uplatnil argumentáciu o zaujatosti predsedu senátu okresného súdu v konaní o ústavnej sťažnosti, v ktorej namieta väzobné rozhodnutie všeobecných súdov, avšak zároveň je z nej zrejmé, že námietku zaujatosti nepodával v súvislosti s rozhodovaním o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu (rozhodovaním o väzbe). Podával ju v rámci konania pred príslušným súdom, v ktorom sa rozhoduje o jeho vine (nevine) a s ktorou sa okresný súd vysporiadal podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku. Námietka zaujatosti teda bola vznesená v rámci hlavného pojednávania v priebehu trestného konania. Výsledkom namietaného postupu okresného súdu nebolo v prípade sťažovateľa rozhodnutie o ďalšom trvaní jeho väzby, resp. nešlo o rozhodovanie o námietke zaujatosti, o ktorej by sa rozhodovalo v rámci konania o väzbe.

17.4. Obdobne aj vo vzťahu k súvisiacej sťažovateľovej námietke, že nebolo vyhovené jeho žiadosti, aby mu na hlavnom pojednávaní boli odpútané nohy, platí, že táto žiadosť bola vznesená na hlavnom pojednávaní v priebehu trestného konania. Výsledkom namietaného postupu okresného súdu (t. j. výsledkom nevyhovenia tejto žiadosti sťažovateľa) nebolo rozhodnutie okresného súdu o ďalšom trvaní väzby sťažovateľa, resp. nešlo o rozhodovanie v rámci konania o väzbe.

17.5. Z dôvodu nedostatku príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením krajského súdu a obsahom označených práv ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde (bod 1 výroku tohto uznesenia).

17.6. Sťažovateľ v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite ústavnej sťažnosti, namieta porušenie svojich práv napadnutým uznesením krajského súdu. Samotný postup okresného súdu v návrhu na rozhodnutie ani nenamietal.

17.7. Nad rámec uvedeného ústavný súd pre úplnosť uvádza, že sťažovateľ námietku, že o trvaní jeho väzby rozhodol predseda senátu, ktorý mal byť z predmetného rozhodovania vylúčený z dôvodu zaujatosti, uplatnil už aj v konaní pred ústavným súdom vedenom pod sp. zn. I. ÚS 152/2023, pričom ústavný súd na túto námietku poskytol jednoznačnú odpoveď v uznesení č. k. I. ÚS 152/2023-20 zo 16. marca 2023, ktorým jeho ústavnú sťažnosť odmietol.

F. Nezákonné zloženie senátu:

18. Sťažovateľ namieta aj nezákonné zloženie senátu okresného súdu a zároveň je podľa jeho názoru zákonnosť väzby vylúčená aj tým, že o jej predĺžení rozhodla sudkyňa, ktorá porušila jeho právo na prezumpciu nevinu.

18.1. Z napadnutého uznesenia krajského súdu nevyplýva uplatnenie týchto konkrétnych námietok pred krajským súdom, pričom sťažovateľ ich uplatnenie pred krajským súdom ani netvrdil.

18.2. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou a nemôže nahrádzať úlohu všeobecných súdov. Zákon o ústavnom súde ako zákonnú podmienku ustanovuje, že pred podaním ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy musí sťažovateľ vyčerpať právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd. *Ratio legis* tohto ustanovenia pritom spočíva nielen v tom, aby príslušná vec bola posúdená v prvom rade tými orgánmi verejnej moci, do ktorých právomoci takéto posúdenie prislúcha, ale tiež, aby prípadné pochybenia mohli byť v rámci opravného konania pred orgánmi verejnej moci preskúmané a posúdené zákonom predvídaným spôsobom a v prípade potreby odstránené. Z toho vyplýva, že námietky, ktoré mohli byť uplatnené už v konaní pred všeobecným súdom, nemôžu byť úspešne uplatnené až v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

18.3. Ústavný súd v spojitosti s tým poukazuje aj na zásadu zodpovednosti účastníka za ochranu svojich práv „*vigilantibus iura scripta sunt*“ (každý nech si stráži svoje práva), z ktorej vyplýva, že nedôslednú procesnú obranu sťažovateľa v riadnom konaní pred orgánmi verejnej moci nemožno dodatočne nahrádzať prostredníctvom ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy.

18.4. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde z dôvodu neprípustnosti (bod 1 výroku tohto uznesenia).

18.5. Nad rámec uvedeného ústavný súd poukazuje, že námietku nezákonného zloženia senátu okresného súdu sťažovateľ opakovane uplatnil už v konaní pred ústavným súdom vedenom pod sp. zn. II. ÚS 211/2022, resp. v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 152/2023, pričom ústavný súd na túto námietku poskytol jednoznačnú odpoveď v uznesení č. k. II. ÚS 211/2022-21 z 10. mája 2022, resp. v uznesení č. k. I. ÚS 152/2023-20 zo 16. marca 2023, ktorými jeho ústavné sťažnosti odmietol. Obdobne ústavný súd poukazuje, že námietku nezákonnosti väzby z dôvodu, že o jej predĺžení rozhodla sudkyňa, ktorá porušila jeho právo na prezumpciu neviny, sťažovateľ opakovane uplatnil už v konaní pred ústavným súdom vedenom pod sp. zn. I. ÚS 364/2021, resp. v konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS 211/2022, pričom ústavný súd na túto námietku poskytol jednoznačnú odpoveď v uznesení č. k. I. ÚS 364/2021-19 zo 6. septembra 2021, resp. v uznesení č. k. II. ÚS 211/2022-21 z 10. mája 2022, ktorými jeho ústavné sťažnosti odmietol.

III.2. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru:

A. Prezumpcia neviny:

19. Sťažovateľ zároveň tvrdí, že napadnutým uznesením krajského súdu bolo porušené aj jeho právo na prezumpciu neviny podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru, pričom z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ svoju argumentáciu o tomto porušení odvodzuje od namietaného porušenia práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru. Keďže však ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru, nemohlo v takomto prípade dôjsť ani k porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru. Všeobecný súd sa pri rozhodovaní o väzbe nezameriava na hodnotenie viny obvineného, obhajoby obvineného, okolností jeho zatknutia alebo dôkazov spôsobom upraveným v § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Všeobecný súd pri rozhodovaní o väzbe iba skúma, či sú splnené materiálne a formálne podmienky väzby predstavujúce základné väzobné podmienky, ktorých existencia musí byť daná pri vzatí obvineného do väzby, ako aj pri celom jej ďalšom trvaní (II. ÚS 24/2020).

19.1. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bod 1 výroku tohto uznesenia).

III.3. K návrhu na dočasné opatrenie:

20. Pokiaľ ide o sťažovateľov návrh na vydanie dočasného opatrenia, ústavný súd konštatuje, že z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia ústavným súdom (ako to vyplýva z predchádzajúcich bodov časti III odôvodnenia tohto uznesenia) je zrejmé, že v danom prípade nie sú splnené predpoklady stanovené v § 130 zákona o ústavnom súde na vydanie dočasného opatrenia, a preto ústavný súd návrhu na vydanie dočasného opatrenia nevyhovel (bod 2 výroku tohto uznesenia).

21. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. mája 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu